

Mt 18,23-35: *S královstvím nebeským je to tak, jako když se jeden král rozhodl vyžádat účty od svých služebníků. Když začal účtovat, přivedli mu jednoho, který mu byl dlužen mnoho tisíc hřiven. Protože mu je nemohl vrátit, rozkázal ho pán prodat i s ženou a dětmi a se vším, co měl, a nahradit ztrátu. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenou prosil: „Měj se mnou strpení, a všechno ti vrátím!“ Pán se ustrnul nad oním služebníkem, propustil ho a dluh mu odpustil. Sotva však ten služebník vyšel, potkal jednoho ze svých spoluslužebníků, který mu byl dlužen sto denárů; chytil ho za krk a křičel: „Zaplať mi, co jsi dlužen!“ Jeho spoluslužebník mu padl k nohám a prosil ho: „Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to!“ On však nechtěl, ale šel a dal ho do vězení, dokud nezaplatí dluh. Když jeho spoluslužebníci viděli, co se přihodilo, velice se zarmoutili; šli a oznámili svému pánu všechno, co se stalo. Tu ho pán zavolal a řekl mu: „Služebníku zlý, celý tvůj dluh jsem ti odpustil, když jsi mě prosil; neměl ses také ty smilovat nad svým spoluslužebníkem, jako jsem se já smiloval nad tebou?“ A rozhněval se jeho pán a dal ho do vězení, dokud nezaplatí celý dluh. – Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže ze srdce neodpustíte každý svému bratru.“*

Mt 18,1-5: *V tu hodinu přišli učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kdo je vlastně největší v království nebeském?“ Ježíš zavolal dítě, postavil je doprostřed a řekl: „Amen, pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského. Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském. A kdo přijme jediné takové dítě ve jménu mém, přijímá mne.“*

I. Pozvání

Hledejte nejprve nebeské království, řekl Ježíš. To se jen tak objevit nedá, třeba jako poklad nebo vynález, ale marné to hledání kvůli tomu není. Boží království je nám sice nedostupné, ale přiblížilo se (i to řekl Ježíš). A přiblížilo se nám natolik, že stojí za to se po něm a zejména po Boží spravedlnosti důkladně pít.

Nevím, jak to hledání popsat. Jako životní cíl? Tím si nejsem úplně jist. Cíl si nějak stanovíme nebo vysníme sami nebo nám ho život trochu vnutí. Chápu to hledání tak, že se staráme a snažíme, aby spravedlnost Božího království naplňovala naše dny a noci už teď, když k tomu svému cíli po svém teprve směřujeme.

Učedníci se jednou zeptali, kdo je v Božím království největší. Bible o tom nepodává žádnou ucelenou nauku a nenabízí ani informaci, kdo je v Božích očích nejdůležitější. Upozorňuje však, že se království přiblížilo, a spojuje to s tím, co dělal a co říkal Ježíš. Zkusme to shrnout co možná stručně:

Život přináší všelijaké těžkosti a trápení. Ježíš jich zažil vrchovatě a nakonec to s ním špatně skončilo. Bůh dal najevo, že ten špatný konec je tu pro naše dobro – aby žádná mříž, ba ani ten hřích nesebraly člověku možnost, kterou dostal: pozvání do království, které se tu otevírá.

II. Dítě

Království otevírá brány (tomu se říká evangelium), ale lidi víc řeší, kdo z nás je v té věci největší. Hrávali jsme zmlada hru na opičího krále a šlo o to, kdo bude nejhlasitěji řvát „já!“. Padlo to na toho, kdo nevěděl, že v určitou chvíli zmlkne a křičet bude sám a bude mu trapně (dnes to hrají i někteří světoví politici a trapně je těm ostatním). Učedníci asi nechtěli sami sebe stavět kamsi na vrchol, jen testovali, jak to v nebeském světě chodí, když je to jinak než mezi obyčejnými panovníky.

Ježíš postavil doprostřed jakési dítě a řekl: „Jestli se neobrátíte a nebudete jako děti, nemusíte to řešit, protože se vás to království vůbec nebude týkat.“ Obrátit se znamená přemýšlet o věcech jinak než předtím. Jak by to mělo být, o tom musíte vždycky znovu přemýšlet. Návod nikde není, je tu ale Ježíšova rada: „Největší v nebeském království je ten, kdo se pokoří a bude jako toto dítě.“ Děti mají všelijaké vlastnosti, skvělé i příšerné, ale o těch tu nejspíš není řeč: řeč je o tom, že největší ze všech je ten, kdo bude mezi ostatními takhle malý.

III. Zbloudilý

V Ježíšově výkladu pak následuje podobenství o stovce ovcí, z nichž jedna zabloudila. Úplně se neztratila, někde tu asi je a pastýř ji hledá. Stojí o její návrat a má radost, když se mu podaří ji najít (najde on ji, ne ovce jeho, tak jako se to království přibližuje k nám a ne my k němu).

Dalo by se čekat, že když ji najde, nechá se ta zbloudilá přivést zpět, ale tak snadné to není. To proto, že se o nás všelijak pokouší zlo a my se mu někdy poddáme (to může vypadat různě). Když se to přihodí tvému bližnímu, řekni mu mezi čtyřma očima, že to není dobře. Kdyby s ním nebyla kloudná řeč, přiber k tomu ještě někoho, jednoho či dva, aby mohli dosvědčit, jak to bylo a co kdo řekl. Kdyby zbloudilá ovce nestála o návrat ani pak, ať to vědí všichni, o koho se pastýř stará. A nezabere-li ani to, tak ho nechte a ať je vám jako pohan nebo celník. O celnících a pohanech se už v evangeliu mluvilo: nejsou to žádní zplozenci pekla, nýbrž lidé, kterým teď řeči o Božím království mnoho nedávají, ale jednou třeba budou, tu naději pro ně můžete mít.

IV. Dluh

To jsou ty brány otevřené hodně doširoka, povídá Petr, má to nějaké limity? Kolikrát někomu takovému mám dát šanci a kolikrát odpustit, třeba sedmkrát? Tolikrát, že to ani nebudeš stačit počítat, odpověděl Ježíš. A přidal ještě jedno podobenství: „S nebeským královstvím je to tak, jako když se jeden král rozhodl vyžádat účty od svých služebníků.“

Znáte to, jak to bylo dál: máme postavení služebníků, vůči králi (to jest vůči Bohu) jsme zadlužení, svůj život, schopnosti a možnosti mu nesplatíme, ale brány království jsou i tak otevřené. Do toho ještě leda-co dlužíme jeden druhému, je to dost nepřehledné, vedou se kvůli tomu spory a z některých jde strach. Sem tam někdo křičí pořád „já“ jak opičí král, s někým není řeč o samotě ani se svědky – pak je tedy berte ne jako zplozence pekla, ale jako někoho, s kým nepořídíte, ale naději pro něj můžete mít pořád.

Úvodní věta podobenství zněla: „S nebeským královstvím je to tak, jako když se král rozhodl od svých služebníků vyžádat účty.“ Je to král a účty posoudí on, ne služebníci sami. Mezi zlem a dobrem je dělicí čára, pravda a lež nemají stejnou váhu – v každodenním provozu je o tom spousta sporů, které musíme nějak řešit, i když není jasné jak. Boží spravedlnost nemáme v malíku, proto Ježíš říkal, ať ji hledáme: tu spravedlnost, kde největší jsou ti malí, ti bez zásluh a privilegií. Když kohokoli takového přijmete ve jménu mém, přijímáte mne, podotkl.

Ježíš s tím vším mezi lidmi špatně skončil, na kříži. Bůh však dal najevo, že ten špatný konec je tu pro naše dobro – aby žádná mříž, ba ani ten hřích nesebraly člověku pozvání do království, které se otevírá.

požehnání

Člověk se trápí – vypráví žalmista v jedné písni (má v Bibli číslo 32) – člověk se trápí, bojí se Božího hněvu a kolikrát nestojí ani o lidi. Jsou přece věci, které neradi slyšíme a přiznáváme, a není snadné je vylít před Boha. Jenže některá břemena jsou k neunesení – ale dokud chodíme po téhle zemi, máme šanci je Bohu předat.

Tak svou nepravost Bohu předejte: nedá vám pouta ani uzdu, podá vám ruku, abyste věděli, kudy se dát.

Tak tohle si odnese domů a lidi ať to slyší:

Že Bůh je vaše skrýše, chrání vás před neúnosným soužením, zahrnuje vás milosrdenstvím a snímá z vás váš hřích.

To Boží láska vás očistila, ať tedy prozáří vaše dny a naplní vás radostí. Amen.